

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de Anatolie Haruța,
inclusiv prin intermediul avocatului Natalia Covaliov,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Haruța împotriva Societății cu Răspundere Limitată „GALSAM SERVICE”, în proces de insolvență, cu privire la încasarea salariului restant, a penalităților de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată și cererea reconvențională înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „GALSAM SERVICE”, în proces de insolvență, împotriva lui Anatolie Haruța cu privire la constatarea faptului suspendării contractului individual de muncă,

împotriva deciziei din 06 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău,

(Dosarul nr. 2ra-515/24

NR. PIGD 2-22071166-01-2ra-19042024)

Recursul declarat după 01 septembrie 2023.

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a actului judecătoresc contestat.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru, jud. C. Valah,
Curtea de Apel Chișinău, jud. M. Anton, I. Țurcan, N. Budăi,

02 iulie 2025

Textul corespunde originalului

**Examinând în lipsa participanților la proces recursul depus de
Anatolie Haruța, inclusiv prin intermediul avocatului Natalia Covaliov,**

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Oxana Parfeni,

Gheorghe Stratulat, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 20 mai 2022, Anatolie Haruța a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, solicitând încasarea salariului restant în sumă de 323 264 de lei, compensației pentru reținerea salariului în mărime de 0,3%, pentru fiecare zi de întârziere la achitarea salariului ce va fi concretizată ulterior.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la 01 decembrie 2017 a încheiat cu S.R.L. „GALSAM-SERVICE” contractul individual de muncă nr. 354, prin care a fost angajat pe termen nedeterminat, în calitate de responsabil tehnic, cu salariul în mărime de 10 000 de lei lunar. Conform notei contabile din 08 februarie 2022, restanță la salariul constituie 323 264 de lei.

3. Totodată, a menționat că, la 11 aprilie 2022, conform avizului de recepție, pârâtul a primit cererea sa, prin care a solicitat încetarea contractului individual de muncă în temeiul art. 81 alin. (1), lit. a¹) sau art. 81 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, cu achitarea deplină a drepturilor salariale ce se cuvin și eliberarea documentelor legate de activitatea în unitate. Iar la 08 aprilie 2022 pârâtul a emis ordinul nr. 1/22 cu privire la demisionarea sa din funcție în baza cererii depuse, începând cu 07 aprilie 2022. Ordinul enunțat nu conține date referitor la articolul, alineatul, punctul și litera corespunzătoare din lege, nu s-a dispus achitarea restanței salariale, nu s-a indicat termenul și ordinea de contestare a acestuia.

4. Cu referire la hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 22 decembrie 2014 privind practica a examinării litigiilor care apar în cadrul încheierii, modificării și încetării contractului individual de muncă, reclamantul a afirmat că angajatorul este obligat să efectueze achitarea deplină a drepturilor salariale ce i se cuvin, să-i elibereze carnetul de muncă și alte documente legate de activitate în unitate. Însă pârâtul nu și-a îndeplinit obligația privind plata salariului.

5. De asemenea, a indicat că în caz de reținere din vina angajatorului a plăților salariale și a altor plăți cuvenite, se plătește suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,3% din suma neplătită în termen. Compensația se calculează din mărimea salariului, indemnizației, altor plăți neachitate, și nu din suma indexată ce se efectuează separat din aceleași sume (salariu).

Compensația de întârziere de 0,3% se calculează pentru fiecare sumă neachitată începând cu termenul de la care suma dată a devenit certă, exigibilă și scadentă.

6. La 21 februarie 2023, S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolvență, a formulat cerere reconvențională împotriva lui Anatolie Haruța, solicitând constatarea faptului suspendării contractului individual de muncă încheiat cu Anatolie Haruța, pentru în perioada 01 iulie 2018-08 aprilie 2022.

7. În susținerea cererii reconvenționale, reclamantul a invocat că Anatolie Haruța a fost angajat în calitate de responsabil tehnic. Legislația în vigoare și contractul individual de muncă enunțat stabilesc clar atribuțiile acestuia.

8. Totodată, a precizat că lucrările de construcție nu s-au desfășurat pe șantierul de lucru din str. Ginta Latină, nr.8 o perioadă îndelungată. În intervalul de timp care cuprinde pretențiile lui Anatolie Haruța, începând cu 01 iulie 2018, pe șantier nu s-a construit nimic. Respectiv nu a avut loc antrenarea lui Anatolie Haruța în exercitarea atribuțiilor de salariat pentru care solicită a fi remunerat.

9. De asemenea, a declarat că prezența lui Anatolie Haruța ca angajat și specialist atestat în domeniul construcțiilor era pur teoretică și formală, deoarece în lipsa oricăror acte permissive și oricăror lucrări de construcție, nu și-a îndeplinit obligațiile stipulate la alin. 2.2 din contractul individual de muncă și nu era prezent la șantier, fiind ocupat în alte locuri de muncă.

10. În perioada de referință, în special în perioada pandemică, contractul individual de muncă a fost desfășurat. Astfel, Anatolie Haruța a pretins salariul restant fără temei, mizând că formal nu s-a perfectat încetarea raporturilor de muncă. De fapt, se constată suspendarea contractului individual de muncă, or, se constată prestarea muncii de către salariat, pe de o parte și respectiv, suspendarea plății drepturilor salariale de către angajator până la data demisionării lui Anatolie Haruța -08 aprilie 2022.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

11. Prin încheierea consemnată în procesul-verbal al ședinței de judecată din 02 mai 2023 s-a acceptat spre examinare cererea reconvențională depusă de S.R.L. „GALSAM-SERVICE” pentru examinare într-o procedură cu cea inițială.

12. Prin hotărârea din 02 mai 2023 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru, corectată prin încheierea din 18 octombrie 2023 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Haruța. S-a încasat de la S.R.L. „GALSAM-SERVICE” în beneficiul lui Anatolie Haruța salariul restant în sumă de 323 264 de lei și cheltuielile de asistență juridică 3 000 de lei. În rest, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea în partea penalității de întârziere. S-a încasat de la S.R.L. „GALSAM-SERVICE” în bugetul de stat taxa de stat în mărime de 9

697,92 de lei, de care reclamantul este scutit prin efectul legii. S-a respins ca fiind neîntemeiată cererea reconvențională înaintată de S.R.L. „GALSAM-SERVICE” împotriva lui Anatolie Haruța privind constatarea faptului suspendării contractului individual de muncă în perioada 01 iulie 2018 până la 08 aprilie 2022.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

13. La 02 mai 2023, prin intermediul poștei electronice (f.d.68), S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolabilitate, a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 02 mai 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe în partea admiterii acțiunii cu emiterea în această parte a unei hotărâri noi de declarare ca fiind tardive pretențiile reclamantului Anatolie Haruța în sumă de 87 123,15 lei, formate până la 20 mai 2019, respingerea pretențiilor cu privire la încasarea salariului restant în sumă de 323 264 de lei, admiterea cererii reconvenționale.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

14. Prin decizia din 06 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolabilitate. S-a casat hotărârea din 02 mai 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, în partea admisă. În această parte s-a emis emite o nouă hotărâre prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Haruța împotriva S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolabilitate, privind încasarea salariului restant, a penalităților de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată. În rest, hotărârea din 02 mai 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a menținut fără modificări.

15. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță fiind investită cu judecarea cauzei în fond, prin hotărârea din 02 mai 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, a admis parțial acțiunea înaintată de Haruța Anatolie împotriva S.R.L. „GALSAM-SERVICE” privind încasarea salariului restant și a penalităților de întârziere. Iar acțiunea reconvențională înaintată de S.R.L. „GALSAM-SERVICE” împotriva lui Anatolie Haruța privind constatarea faptului suspendării contractului individual de muncă în perioada 01 iulie 2018 până la 08 aprilie 2022, a respins-o ca neîntemeiată.

16. Totodată, reieșind din prevederile art. 373 din Codul de procedură civilă, instanța de apel verifică legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe doar în partea contestată.

17. Cu privire la cerința privind încasarea de la S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolabilitate, în beneficiul lui Anatolie Haruța a salariului restant în sumă de 323 264 lei, instanța de fond a conchis asupra temeiniciei pretenției. Instanța a ajuns la această concluzie în baza probelor din dosar ce confirmă că reclamantul a activat în cadrul S.R.L. „GALSAM-

SERVICE” cu un salariu de 10 000 de lei, lunar, în baza contractului individual de muncă nr.354 din 01 decembrie 2017 (f.d.10-13). Iar la 07 aprilie 2022, reclamantul a expediat pârâtului cererea privind încetarea contractului de muncă prin acordul scris al părților conform art. 81 alin. (1), lit. a¹) din Codul muncii sau la inițiativa unei părți conform art. 81 alin. (1), lit. b) Codul muncii. La 08 aprilie 2022, pârâtul a emis ordinul nr.1/22 din 08 aprilie 2022, prin care a acceptat demisia reclamantului din cadrul S.R.L. „GALSAM-SERVICE” începând cu 07 aprilie 2022. Astfel, instanța a constatat că pârâtul nu a achitat reclamantului salariul restant, deși tot pârâtul în calitate de angajator a emis nota contabilă prin care a constatat că restanța pârâtului la plata salariului reclamantului constituie 323 264 de lei (f.d.14).

18. Astfel, în această parte, instanța de apel a considerat greșită poziția instanței de fond, fapt pentru care apelul declarat de S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolvență, urmează a fi admis, cu casarea hotărârii din 02 mai 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea admisă cu emiterea unei noi hotărâri în această parte privind respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată depusă de Haruța Anatolie împotriva S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolvență, privind încasarea salariului restant.

19. Or, prin acțiunea depusă, Anatolie Haruța a solicitat achitarea restanței salariale în mărime de 323 264 de lei pentru perioada de până la 08 februarie 2022.

20. În corespundere cu dispozițiile art. 128 alin. (1) din Codul muncii, salariul reprezintă orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

21. Astfel, instanța de apel a remarcat că prin salariu se înțelege orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator sau de organul împuternicit de acesta, în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca executată sau ce urmează a fi executată.

22. Instanța de apel a notat că deși Anatolie Haruța a solicitat încasarea salariului restant, din materialele cauzei s-a constatat cu certitudine că Anatolie Haruța nu a prestat munca în baza căreia solicită plata salariului, în perioada menționată compania S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolvență, la șantierul de lucru din str. Ginta Latină, 8, mun. Chișinău (conform contractului individual de muncă nr. 354 din 01 decembrie 2017), nu a desfășurat lucrări de construcție – genul de activitatea în temeiul căruia a fost înregistrată, fiind și perioada de pandemie, totodată, S.R.L. „GALSAM-SERVICE” a intrat și în proces de insolvență.

23. De asemenea, instanța de apel a reținut că potrivit pct. 2.2. din contractul individual de muncă nr. 354 din 01 decembrie 2017, printre obligațiile salariatului se numără să-și îndeplinească conștiincios obligațiile de muncă prevăzute de contractului individual de muncă; să fie responsabil

pentru verificarea realizării corecte a execuției lucrărilor de construcție; să accepte execuția lucrărilor de construcție numai pe bază de proiecte și detalii de execuție, verificali de proiecte; să verifice și să avizeze: Proiectele tehnologice privind execuția lucrărilor de construcție; Procedurile tehnice de execuție a lucrărilor; Programele de verificare a execuției; Proiectele de organizarea a execuției (organizare de șantier); Graficele de execuție a lucrărilor aferente exigențelor esențiale; Procesele-verbale privind lucrările ascunse; Să exercite controlul execuției lucrărilor conform programului de verificare; să controleze modul în care se efectuează recepția calitativă a materialelor și a elementelor de construcție (prefabricate, articole de tâmplărie etc.): să controleze calitatea elementelor de construcție ce se realizează în atelierile proprii; să oprească execuția lucrărilor de construcție în cazul în care s-au produs defectele grave de calitate sau abateri de la prevederile proiectului de execuție; să ia măsuri de corectare a lucrărilor, constatate ca fiind necorespunzătoare: să solicite avizul proiectantului pentru lichidarea deficiențelor care afectează exigențele esențiale la lucrările de construcție sau a abaterilor de la proiect; să informeze operativ conducerea organizației de construcție despre lichidarea deficiențele constatate și măsurile întreprinse pentru a exclude repetarea lor; să întocmească și să țină la zi registrul de evidență a lucrărilor de construcție verificate, să îndeplinească normele de muncă stabilite.

24. Asemenea acțiuni/obligații nu au fost îndeplinite de către Anatolie Haruța, or, nu au fost inițiate lucrări de construcție, având în vedere că lipsește o autorizație de construire - act eliberat de către emitent, prin care se autorizează executarea lucrărilor de construcție în temeiul și cu respectarea certificatului de urbanism pentru proiectare și a documentației de proiect elaborate și verificate, pentru obiectul respective, prin urmare Anatolie Haruța nu a îndeplinit atribuții de muncă.

25. În același timp, instanța de apel a remarcat că scopul constituirii unei societăți cu răspundere limitată este obținerea unui profit, inclusiv și ca urmare a desfășurării atribuțiilor de muncă, iar în contextul în care compania nu a obținut nici un profit, or activitatea acesteia a fost stopată, nu pot fi atribuite lui Anatolie Haruța plăți salariale pentru o muncă care nu a fost prestată, fapt pentru care simpla emiteră a notei contabile nu este suficientă în probarea unor pretenții salariale, având în vedere că activitatea companiei a fost stopată, iar atribuțiile indicate expres în contractului individual de muncă nr. 354 din 01 decembrie 2017, nu au fost îndeplinite.

26. Instanța de apel a apreciat critic afirmațiile avocatului Natalia Covaliov cu privire la faptul că contractul nu a fost suspendat, întrerupt, iar în privința lui Anatolie Haruța nu au înregistrate și sancționate abateri disciplinare, or, în lipsa desfășurării unei activități de către angajator, salariatul Anatolie Haruța nici nu a putut să își continue activitatea pentru care s-a angajat, fapt ce exclude incidența unor abateri disciplinare. Iar după cum s-a reținut mai sus salariul reprezintă orice recompensă sau câștig

evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

27. În această ordine de idei, Anatolie Haruța nu este îndreptățit să solicite încasarea din contul S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în proces de insolvență, a salariului neachitat în sumă de 323 264 de lei, pentru o muncă care nu a fost prestată.

28. De asemenea, Anatolie Haruța nu este îndreptățit să solicite compensarea cheltuielilor de asistență juridică.

29. Având în vedere că instanța de apel a conchis asupra netemeinicii pretenției privind încasarea salariului restant, instanța de apel a considerat că la caz nu este incidentă norma art. 98 alin. (1) din Codului de procedură civilă, în partea ce ține de încasarea de la S.R.L. „GALSAM-SERVICE” în bugetul de stat taxa de stat în mărime de 9 697,92 de lei.

30. În context, a fost citat art. 75 alin.(1), (4) din Codul muncii.

31. Astfel, cu privire la acțiunea reconvențională, instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a reținut ca fiind neîntemeiată pretenția din acțiunea reconvențională prin care S.R.L. „GALSAM-SERVICE” solicită a constata că a fost suspendat, în perioada 01 iulie 2018- 08 aprilie 2022, contractul individual de muncă încheiat cu Anatolie Haruța. Or, la materialele cauzei lipsesc probe ce ar confirma că S.R.L. „GALSAM-SERVICE” a suspendat în perioada 01 iulie 2018- 08 aprilie 2022, contractul individual de muncă nr. 354 din 01 decembrie 2017 încheiat cu Anatolie Haruța. Astfel, la dosar lipsește ordinul emis de S.R.L. „GALSAM-SERVICE” în acest sens.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

32. La 19 aprilie 2024, la 22 aprilie 2024 și la 23 septembrie 2024, Anatolie Haruța, inclusiv prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 06 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

33. În motivarea recursului, recurentul a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, motivat prin aplicarea eronată a normelor de drept material prin prisma prevederilor art. 432 alin.(2) lit. c) din Codul de procedură civilă, conform cărora participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a interpretat în mod eronat legea, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

34. Deși instanța de apel a indicat despre faptul că Anatolie Haruța a solicitat încasarea salariului restant, iar din materialele cauzei s-a constatat

cu certitudine că nu a prestat munca în baza căreia solicită plata salariului, însă în același timp, instanța de apel a constatat că scopul constituirii unei societăți cu răspundere limitată este obținerea unui profit, inclusiv și ca urmare a desfășurării atribuțiilor de muncă.

35. Redând prevederile art. 10 alin.(1), art.75 alin.(1), (2),(3),(4), art. 76, art. 77, art. 78 alin.(1), (2),(3),(4), (5), art. 79, art.80¹ alin.(1), (2), (3), (4), (5) din Codul muncii, recurentul a menționat că instanța de apel a ignorat toate prevederile menționate supra la examinarea cauzei din speță.

36. Recurentul a precizat că nota contabilă din 08 februarie 2022 atestă că S.R.L. „GALSAM-SERVICE” înregistrează o restanță la salariu în mărime de 323 264 de lei.

37. De asemenea, ordinul emis la 08 aprilie 2022 cu privire la demisionarea din funcție în baza cererii sale, începând cu 07 aprilie 2022, alte date acest ordin nu conține. Iar alt ordin nu a fost emis de către angajator cu privire la suspendarea contractului, nici instanța nu a admis cererea reconvențională depusă de S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, corespunzător nu este posibilă suspendarea reactivă a contractului individual de muncă. Angajatorul nu și-a îndeplinit obligațiile asumate de plată a salariului, iar instanța de apel incorect a aplicat norma de drept la examinarea cauzei.

38. Recurentul a considerat aplicabile prevederile art.81 alin.(3), art.85 alin.(3¹), art.142 alin.(1), art.143 alin.(1) din Codul muncii. Raportând circumstanțele speței la clauzele contractuale și normele enunțate, recurentul a considerat întemeiată pretenția cu privire la încasarea salariului restant în sumă de 323 264 de lei. Argumentele și probele pârâtului precum că nu a activat pe șantierul de lucru din str. Ginta Latină, sunt declarative. Or, nu sunt acțiuni întreprinse de S.R.L. „GALSAM-SERVICE” privind neîndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu, intentarea unei anchete de serviciu pentru neprezentarea la serviciu, ordin privind suspendarea contractului individual de muncă. Salariul restant nu i-a fost achitat, deși tot angajatorul a emis nota contabilă din 08 februarie 2022, prin care a constatat că restanța la plata salariului de 323 264 de lei.

39. Referitor la îndeplinirea obligațiilor de serviciu, a menționat că pe lângă faptul că angajatorul nu a întocmit vreun act care ar proba neîndeplinirea obligațiilor de serviciu, a făcut referire la prevederile Legii Nr. 721 din 02 februarie 1996 privind calitatea în construcții. La caz, proiectul nu corespundea cu autorizația și cu ceea ce a fost demarat. În acest sens a întocmit nota de serviciu din 08 august 2018, iar ulterior s-a purces la perfectarea actelor premergătoare autorizației de construcție.

40. La fel, a indicat asupra extrasului fiscal prezentat de S.R.L. „GALSAM-SERVICE” în care este redată doar situația pentru anul 2021, dar reclamantul activează din 2018. Iar în 2018 pe contul întreprinderii au fost mijloace financiare în mărime de 30 000 000 de lei și au fost efectuate lucrări de construcție recepționate în baza proceselor-verbale semnate de el,

însă nu le deține pentru a le putea anexa la materialele cauzei. Indiferent de activitatea sa, însă dacă angajatorul nu a întreprins acțiuni (întocmirea ordinelor de sancționare pentru neîndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu), nu poate fi considerat că nu a lucrat. Or, la 03 septembrie 2018 S.R.L. „GALSAM-SERVICE” i-a eliberat o recomandare.

41. Referitor la acțiunea reconvențională, recurentul a considerat că argumentele acesteia nu pot fi puse la baza admiterii acțiunii reconvenționale, deoarece sunt declarative. Legislația prevede expres necesitatea întocmirii unui ordin în acest sens. Or, conform legislației suspendarea contractului individual de muncă se face prin ordinul angajatorului (dispoziție, decizie, hotărâre) care se aduce la cunoștința salariatului sub semnătură cel târziu la data suspendării contractului individual de muncă sau a reluării activității de muncă (art.75 alin.(4) din Codul muncii), cu excepția cazurilor prevăzute la art. 76 lit.a), b), d), art. 78 alin.(1) lit.d¹), e) din Codul muncii, cazuri care în speță nu sunt aplicabile.

42. Totodată, conform legislației fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sale (art. 118 alin.(1) din Codul de procedură civilă). Instanța urmează să rețină spre examinare numai probele pertinente care confirmă concluziile referitoare la existența de circumstanțe importante pentru soluționarea justă a cazului (art. 121 din Codul de procedură civilă).

43. Suplimentar recurentul a reiterat că decizia instanței de apel este neîntemeiată, arbitrară, fiind bazată în mod determinant pe aprecierea vădit tendențioasă, contradictorie și nerezonabilă a probelor.

44. Redând prevederile art. 390 alin. (1) lit. d), e) și f) din Codul de procedură civilă, analizând conținutul deciziei contestate în raport cu prevederile enunțate, recurentul a considerat instanța de apel a apreciat și interpretat diferit aceeași circumstanță. În primul caz, instanța de apel apreciază critic afirmațiile avocatului cu privire la faptul că contractul individual de muncă nu a fost suspendat, întrerupt, iar în privința sa nu au fost înregistrate și sancționate abateri disciplinare, or, în lipsa desfășurării unei activități de către angajator. În al doilea caz, instanța de apel a apreciat că instanța de fond corect a reținut ca fiind neîntemeiată pretenția din acțiunea reconvențională prin care S.R.L. „GALSAM-SERVICE” a solicitat constatarea suspendării contractul individual de muncă încheiat. Or, la materialele cauzei lipsesc probe ce ar confirma că S.R.L. „GALSAM-SERVICE” a suspendat în perioada 01 iulie 2018-08 aprilie 2022, contractul individual de muncă. Inițial instanța de apel a apreciat critic afirmațiile cu privire la faptul că contractul de muncă nu a fost suspendat, însă la aprecierea temeiniciei cererii reconvenționale privind constatarea suspendării contractului individual de muncă, a constatat invers. Prin urmare, concluziile instanței de apel sunt contradictorii, motiv pentru care recursul urmează a fi

admis cu casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei spre rejudecare.

45. De asemenea, a declarat că instanța de recurs urmează să remarce și caracterul prematur al soluțiilor instanțelor de judecată, deoarece angajatorul, în persoana aceluiași administrator autorizat Ruslan Vasiliev, în perioada 01 iulie 2018-08 aprilie 2022, i-a eliberat recomandarea la 03 septembrie 2018

46. Totodată, prezintă relevanță și faptul că în perioada enunțată, în calitate de responsabil tehnic, a prestat munca în conformitate cu prevederile contractului individual de muncă încheiat, fapt confirmat inclusiv și prin procesul-verbal de recepție intermediară a lucrărilor executate nr.07 din 20 iulie 2018; procesul-verbal de recepție intermediară a lucrărilor executate nr.08 din 26 iunie 2019 (anexată copia certificată a proceselor-verbale de recepție intermediară). Doar în temeiul proceselor-verbale menționate, S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, în calitate de beneficiar, a primit de la antreprenorul S.C. „POLISIMBOL” S.R.L., lucrări executate la obiectivul din str. Ginta Latină, nr.8, în sumă de 6 750 450 de lei. Ambele proces-verbale le-a semnat în calitate de responsabil tehnic al S.R.L. „GALSAM-SERVICE”. Mai mult ca atât, aceste procese-verbal confirmă că a îndeplinit și alte atribuții, fiind implicat de S.R.L. „GALSAM-SERVICE” în elaborarea compartimentelor documentației tehnice de execuție a lucrărilor, care erau lipsă și fără de care nu se permite executarea lucrărilor.

47. La fel, în perioada 01 iulie 2018- 08 aprilie 2022, Anatolie Haruța, în calitate de specialist al S.R.L. „GALSAM-SERVICE”, s-a expus privitor la mai multe petiții și plângeri examinate de Procuratura Anticorupție, Centru pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției, Direcția generală arhitectură și relații Funciare a mun. Chișinău etc. Astfel, a considerat neîntemeiată remarca instanței de apel precum că din materialele cauzei s-ar constata cu certitudine că nu ar fi prestat munca în baza căreia solicită plata salariului.

48. Recurentul a considerat că constatările instanței de apel precum că nu ar fi îndeplinit atribuții de muncă sunt bazate pe o apreciere unilaterală și arbitrară a materialului probator, fapt ce vine în contradicție cu normele de drept procedural. Prin urmare, o astfel de soluție rezultă din nedeterminarea exactă a naturii juridice a litigiului, criteriu, care presupune prin sine lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele. Instanța de recurs urmează să stabilească că, interpretarea dată de instanța de apel este bazată pe o apreciere insuficientă și arbitrară a materialului probator și argumentelor susținute de intimat, fapt ce vine în contradicție cu normele de drept procedural. Prevederile art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă consacră principiul general privind motivarea hotărârilor judecătorești, potrivit căruia instanța este datoare să arate în cuprinsul hotărârii motivele de fapt și de drept în temeiul cărora și-a format convingerea și a ajuns la

soluția adoptată. Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt și de drept, care i-au format convingerea în sensul unei anumite soluții trebuie să fie clară și simplă, precisă, conchisă și fermă și să aibă putere de convingere. Această dispoziție legală a fost adoptată în scopul de a asigura o bună administrare a justiției, de a întări încrederea justițiabililor în hotărârile judecătorești și de a da posibilitatea instanțelor superioare să-și exercite controlul judecătoresc. La caz, soluția instanței de apel nu conține o argumentare clară din care să rezulte procesul deliberării și adoptării soluției la care s-a ajuns.

49. Interpretarea legii din actele de dispoziție judecătorești contestate este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție. Or, pct.9 lit.e) și lit.f) din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica aplicării de către instanțele judecătorești a legislației, reglementează obligația uneia dintre părțile contractului individual de muncă de a repara prejudiciul cauzat celeilalte părți nr. 11 din 03 octombrie 2005, modificată prin hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.10 din 22 decembrie 2008 și hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.33 din 04 decembrie 2017, redând conținutul punctului vizat.

50. Prin admiterea recursului, se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție, fiind asigurat și respectarea cadrului normativ internațional relevant- prevederile Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr.95/1949 privind protecția salariului, și anume: art.1, art.5, art.6, art.8 alin.(1), (2), art.12 alin.(1), (2).

51. La 20 mai 2024 și la 04 octombrie 2024, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia recursului declarat, inclusiv a celui suplimentar, creând astfel participanților la proces condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procedurii în recurs, cât și le-a acordat, întru asigurarea respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi, posibilitatea de depunere a referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire, extrasul din poșta electronică, anexate la materialele dosarului (f.d.142,157). Din adresa intimatului corespondența s-a restituit ca fiind „nereclamată” (f.d.159).

52. Intimatul nu a făcut uz de dreptul procedural și nu a depus referință la cererea de recurs.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

53. Prin Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) au fost operate modificări în Codul de procedură civilă, care au intrat în vigoare la 01 septembrie 2023. În conformitate cu prevederile art. XI alin. (3) din Legea nr. 246 din 31 iulie 2023, recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului. Din sensul normei de drept enunțate rezultă că legiuitorul a optat pentru

principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, cu excepția temeiurilor în baza cărora se vor examina recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

54. Recursul declarat de Anatolie Haruța, inclusiv prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, va fi examinat prin prisma temeiurilor stipulate în redacția art. 432 din Codul de procedură civilă, în vigoare de la 01 septembrie 2023.

55. Art. 434 din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

56. Art. 440 din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

57. Art. 432 din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

58. Art. 433 din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

59. Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat la 06 februarie 2024. Copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată participanților la proces la 27 martie 2024 (f.d.125). Astfel, recursul depus este în termen.

60. Din analiza prevederilor legale precitate supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, urmează să însușească în

condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

61. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul de procedură civilă dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate.

62. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

63. Se reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art.432 din Codul de procedură civilă, în redacția legii în vigoare la data declarării recursului.

64. Din analiza recursului declarat, inclusiv suplimentului la acesta, rezultă că s-au indicat prevederile art. 432 alin. (1) lit. a),b),e), din Codul de procedură civilă, în exprimarea dezacordului cu decizia contestată.

65. Astfel că art.432 alin.(1) lit.a) din Codul de procedură civilă se referă la faptul că un recurs este admisibil dacă interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție. Din recurs nu rezultă în mod clar de ce decizia instanței de apel este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție. De asemenea nu se menționează nicio decizie sau un alt act a Curții Supreme care ar da o altă interpretare, nefiind constatate nici de instanța de recurs, prin urmare în latura dată recursul este unul vădit neîntemeiat. Completul notează că nici acesta, analizând practica judiciară a Curții Supreme de Justiție nu a stabilit că actul judecătoresc contestat ar fi contrar jurisprudenței acesteia.

66. Totodată, art.432 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă se referă la schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție prin admiterea recursului. Aplicarea acestui temei de recurs ține de discreția Curții Supreme de a-și extinde, uniformiza sau schimba jurisprudența. Pentru ca acest argument să fie invocat în mod temeinic, recursul trebuie să confirme lipsa jurisprudenței Curții Supreme cu privire la problemele de drept invocate în recurs, existența unei jurisprudențe contradictorii a Curții Supreme cu privire la acestea, fie modificarea circumstanțelor sociale sau juridice care să justifice schimbarea practicii uniforme a Curții Supreme de Justiție. Niciuna dintre aceste situații nu este

invocată în recurs. Prin urmare, și în acest aspect acesta este vădit neîntemeiat.

67. Totodată, Completul de judecată ține să reitereze că temeiurile stabilite la art.432 alin.(1) lit.a) și art.432 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă nu pot fi invocate simultan, deoarece ele se exclud reciproc.

68. Cu referire la invocarea art.432 alin.(1) lit.e) din Codul de procedură civilă, recurentul susține că decizia instanței de apel este arbitrară și bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

69. Curtea Supremă de Justiție menționează că în sensul prevederilor lit.e) art.432 alin.(1) din Codul de procedură civilă, noțiunea de hotărâre arbitrară ori de apreciere vădit nerezonabilă a probelor urmează a fi stabilită în coraportul dintre mai multe principii.

70. Pentru a elucida înțelesul textului „hotărâre arbitrară” din art.432 alin.(1) lit.e) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție ține cont, inclusiv, de sensul atribuit acestei noțiuni de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, de exemplu, în cauza *Bochan v. Ucraina* (nr. 2), 5 februarie 2015, § 62, Curtea Europeană a notat că o decizie judecătorească este arbitrară dacă, în esență, nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură între faptele litigiului, legea aplicabilă și rezultatul procedurii. Curtea Europeană consideră că o asemenea decizie reprezintă o „denegare a dreptății”. De asemenea, în cauza *Ballıktaş Bingöllü v. Turcia*, 22 iunie 2021, § 75, Curtea Europeană a notat că se poate considera că printr-o decizie judecătorească a fost comisă o „eroare vădită” dacă instanța a comis o eroare de drept sau de fapt pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o vreodată și că aceasta este aptă să perturbe caracterul echitabil al procedurii.

71. Totodată, potrivit art.71 alin.(4) din Legea nr.100/2017 cu privire la actele normative, la interpretarea actului normativ se ține cont de nota de fundamentare, care a însoțit proiectul actului normativ respectiv și de alte documente care permit identificarea voinței autorității publice care a adoptat, a aprobat sau a emis actul normativ.

72. Nota informativă la Legea nr.246 din 31 iulie 2023 menționează următoarele: „...Utilizarea noțiunii de „hotărâre arbitrară” derivă din practica CtEDO, fiind utilizată pentru a defini situația în care judecătorii nu aduc nici o motivare pentru deciziile/hotărârile luate, sau când acestea sunt bazate pe greșeli evidente de fapt sau de drept comise de judecători. În esență, la categoria hotărârilor arbitrare ar putea fi atribuite și cele pronunțate cu bună știință contrar legii (în contextul art. 307 Cod penal). ...”. Iar în nota de subsol la textul menționat în paragraful precedent, nota informativă aduce mai multe exemple din jurisprudența CtEDO în care hotărârile au fost considerate arbitrare sau bazate pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor. Nota de subsol menționează următoarele în ceea ce privește cauzele civile: „Exemple de procedură civilă: Respingerea fără o motivare clară a unui

recurs într-o cauză civilă și menținerea unei decizii care era în mod clar contrară circumstanțelor cauzei, chiar dacă recurentul indica expres asupra acestei contradicții (Dulaurans v. France, 2000, § 38); Refuzul judecătorilor, fără vreun motiv, de a anula ordinul de eliberare din funcție, care era bazat pe un raport de evaluare a performanțelor anulat anterior de aceiași judecători (Tel v. Turkey, 2017); Anularea de către instanța de recurs a deciziei instanței de fond (prin care au fost acordate compensații prevăzute de legislația muncii) fără a explica în vreun fel acest lucru și fără a face referire la lege, care prevedea aceste compensații (Andelković v. Serbia, 2013; Lazarević v. Bosnia and Herzegovina, 2020).

73. Din nota informativă menționată rezultă că sintagma „hotărârea arbitrară” urmează a fi definită prin prisma jurisprudenței CtEDO. În jurisprudența sa, CtEDO deseori folosește împreună sintagmele „hotărârea arbitrară” și hotărâre „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor”, fără a face o distincție clară între ele. Nota informativă menționează totuși că „la categoria hotărârilor arbitrare ar putea fi atribuite și cele pronunțate cu bună știință contrar legii (în contextul art. 307 Cod penal)”. Rezultă că în cazul hotărârii arbitrare, carența principală vizează încălcarea unei norme legale imperative, adică a unei prevederi normative care nu oferă nicio discreție judecătorului. Lipsa discreției poate rezulta din claritatea textului prevederii normative, fie din practica uniformă și clară de aplicare a normei. Această carență nu se poate datora unei simple greșeli, ci trebuie comisă cu bună știință sau ca urmare a unei erori inexplicabile. Suntem în prezența unor asemenea situații atunci când instanța de judecată adoptă o hotărâre ce contravine unei norme imperative invocate participanții la proces sau de instanța judecătorească ierarhic superioară, fără a explica convingător de ce nu aplică acea normă.

74. Sub acest aspect urmează a fi reținute și constatările Curții Constituționale din Hotărârea nr.2 din 16.01.2025 (pct.149-150), potrivit căreia pentru a elucida înțelesul textelor contestate (inter alia ”hotărâre arbitrară”), destinatarii pot avea în vedere, inclusiv, sensul atribuit acestei noțiuni de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Astfel, de exemplu, în cauza Bochan v. Ucraina (nr. 2), 5 februarie 2015, § 62, Curtea Europeană a notat că o decizie judecătorească este arbitrară dacă, în esență, nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură între faptele litigiului, legea aplicabilă și rezultatul procedurii. Curtea Europeană consideră că o asemenea decizie reprezintă o „denegare a dreptății”. De asemenea, în cauza Balliktaş Bingöllü v. Turcia, 22 iunie 2021, § 75, Curtea Europeană a notat că se poate considera că printr-o decizie judecătorească a fost comisă o „eroare vădită” dacă instanța a comis o eroare de drept sau de fapt pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o vreodată și că aceasta este aptă să perturbe caracterul echitabil al procedurii.

75. Din textul recursului nu se constată în mod univoc vreun argument care ar justifica constatarea că hotărârea contestată ar fi emisă contrar

normelor imperative aplicabile speței, precum și nici instanța de recurs nu a stabilit din textul acesteia raportate la circumstanțele cauzei.

76. Subsidiar, sintagma „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor” se referă la aprecierea probatoriului. Pentru admiterea unui recurs în baza acestei sintagme este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: a) hotărârea să se bazeze pe o aprecierea eronată a probelor; b) aprecierea să fie vădit nerezonabilă; c) hotărârea contestată se bazează în mod determinant pe această apreciere.

77. Prin urmare, nu orice eroare în aprecierea probelor poate duce la admiterea recursului în temeiul art.432 alin.(1) lit.e) din Codul de procedură civilă, adică să fie evidentă pentru un profesionist și să nu poată fi explicată rațional. De asemenea, această eroare trebuie să fie determinantă pentru soluția din hotărârea contestată. Îi revine recurentului obligația să convingă instanța de recurs că aceste elemente sunt întrunite.

78. Argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma în vigoare la data declarării recursului, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate și prin urmare recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea repetată a situației, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

79. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în instanța de apel în modul garantat de art.6§1 CEDO.

80. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 din Codul de procedură civilă, în vigoare la data declarării recursului. Or, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

81. La fel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în

special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

82. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, statuează că, dreptul de acces la instanță nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, p. 38, cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

83. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1,11p.141,§39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

84. Din considerentele redate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că recursul declarat de Anatolie Haruța, inclusiv prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, este vădit neîntemeiat și urmează a fi considerat inadmisibil.

85. Din aceste motive, în conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f), 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Anatolie Haruța, inclusiv prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, împotriva deciziei din 06 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Gheorghe Stratulat